

V lese byla brzy veliká tma a děti se začaly bát. Mařenka poradila Jeníčkovi:
„Jeníčku, vylez na tamhle ten vysoký strom a rozhlédni se, jestli někde neuvidíš světýlko.“
Jeníček se vyšplhal vysoko a opravdu! V dále uviděl malé světýlko.

Jeníček s Mařenkou vylezli na střechu. Uloupili si perníček a pustili se s chutí do jídla. Vtom z okýnka vystrčila hlavu stará ježibaba a chraplavým hlasem spustila:
„Kdo mi to tam loupe perníček?“
Děti potichoučku odpověděly:
„To nic, to jen větříček!“
Ježibaba zalezla a děti za chvíli pokračovaly v hostině.

Jakmile ježibaba seděla na lopatě, děti šup s ní do pece a pec důkladně zavřely. Mařenka vzala Jeníčka za ruku a utíkali pryč. Ani jednou se neohlédli. Když už nemohli popadnout dech a zastavili se, uviděli svou chaloupku pod lesem. Tatínek a maminka už jim běželi naproti. To bylo šťastné shledání!

V chaloupce pod lesem žili maminka, tatínek a jejich dvě děti – Jeníček a Mařenka. Jednou odpoledne si děti vzaly hrníček a šly do lesa na jahody. Když se chtěly vrátit, nemohly najít cestu zpět. Bloudily lesem tak dlouho, až se setmělo.

Děti se vydaly směrem, který Jeníček ukázal. Došly na paseku, na které stála malá chaloupka. Ne obyčejná, ale zvláštní. Byla celá z perníku! Zdi, okýnka, střecha i komín. V tu chvíli si děti uvědomily, jaký mají hlad, a hned se k chaloupce rozběhly.

Najednou však ježibaba vyběhla z chaloupky a děti chytila. Zavřela je v chaloupce, že si je upeče a sní. Vzala velikou lopatu, otevřela pec a chraplavým hlasem jim řekla:
„Tak, dětičky, zlatíčka moje. Sedněte si pěkně tady na lopatu.“
Děti se přitiskly k sobě a tichým hlasem řekly:
„Ale když my nevíme, jak se na takové lopatě sedí.“
„Cha, cha, tak to vám hned ukážu! Podržte mi tu lopatu!“